

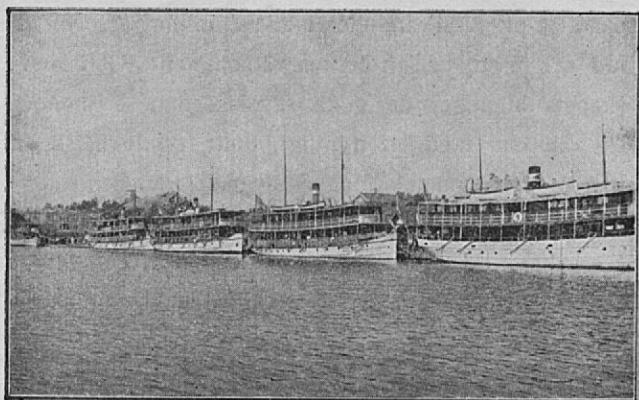
ETT STYCKE
AV
DET ALLRA FAGRASTE
FINLAND

NYSLOTT 1926.
Etelä-Savon Kirjapaino OsaKEYHTIÖ.

HELSINGIN
YLIOPISTON
KIRJASTO

Hamnen i Nyslott.

Önskar turisten få se ett stycke av Finlands originellaste och skönaste natur, vill han fira en sommarkväll, en ljus natt och en gyllene morgonstund inom trollkretsen av all denna skönhet, bör han resa till det fagra Savolax i hjärtat av Finland. Dess tusen blå sjöar, vida fjärdar, gröna holmar, smäckra sund, uddar och vikar inbjuder honom ljuvt till sig. Moarnas tallar och kullarnas björkar småle mot honom i sin sommardager. Naturen,

oändligt rik på sevärdheter, men på samma gång full av frid och lugn, hälsar honom välkommen. Och landskapets allmoge, de goda savolaksarna, se i honom en vän och med ett fryntligt, brett leende hälsa de honom välkommen. Man är överallt som hemma.

Många ryktbara ställen finnas i Savolax. Vid Punkaharju kan man landa eller bestiga det vyrika Puijo. I Olovsborg kan man drömma en stund och uppliva sekelgamla minnen.

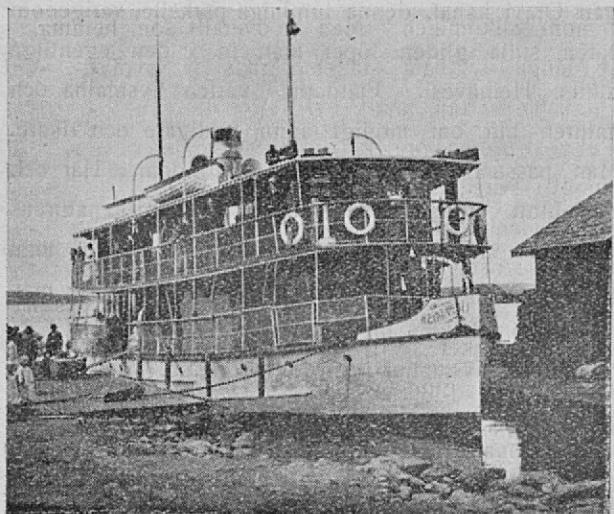
På många ställen kan man få se förverkligat vad nutida arbete och intellekt storstilat planerat och byggt.

Men mycket skall dock förbli osett, om turisten på sin färd glömmer routen Heinävesi, det bästa höll jag på att säga.

Men varför skulle han glömma den! Ty besöker han Kuopio eller Nyslott, från bäggedera kan han begynna sin härliga färd. Den kräver icke lång tid, kostar en sömnlös natt blott, men den färdens upplevelser och minnen äro oförgätliga.

Heinävesi farled — så kallas Soisalos östra stråt — är föreningslänken mellan Savolax' tvenne huvudstäder Kuopio och Nyslott. „Heinävesi I“ och „Heinävesi II“, tvenne förstklassiga och rymliga passagerarångbåtar, förmedla trafiken här.

Om man en lugn, stilla sommardag till exempel i Nyslott bestiger Heinävesi däck och kastar loss, klyver man snart, sedan Olofsborg och Kyrönsalmi passerats, fjärdarna av Haapavesi. Här känner man

Ångbåten Heinävesi I.

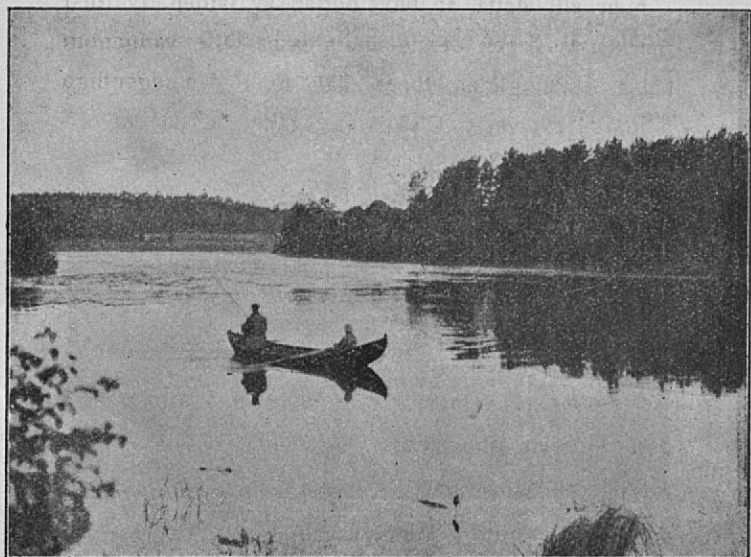
det annorlunda än på Stor-Saimen: här är det lum-
migare och mer gemytligt. De nakna klippholmarna
hava blivit till lövträdväxande grönskande öar.
Sandstrand ses här och där. Och så småningom
utbreder sig Haukivesi för turistens hänförda blickar.
Återigen samma milda grönska! Han hänföres av

naturens skönhet. Och när han om en timme eller par anländer till Oravi kanal, minnes han jämt blott den fagra blå brygga han nyss lämnat bakom sig.

Men allt detta är blott början av färden, ty först från Oravi kanal, denna lummiga parkalle, varigenom båten stilla glider, löper man in i den egentliga routen Heinävesi. Fjärdarnas vatten avsmalna och naturen blir om möjligt ännu frodigare och rikare. Man passerar otaliga holmar och uddar. Här och där blott ett litet ängs- eller åkerland i naturens oberörda ursprunglighet. Blott sällan lägger man till vid någon brygga. En timme, ja, par får man drömma i allsköns lugn och ro.

Men nu avsmalna i sin tur farlederna. Mot kvällen avtaga även de mindre fjärdarna, och nu inlöper man i smala, slingrande vattendrag. Man passerar Vaaluvirta. Ett rakt, långt vatten tar vid. Där på en talldunge står en röd villa. Ock båtens vänliga kapten upplyser dig gärna om, att den tillhör general Jalander, landshövdingen över Nylands län. Någon stilla sommarkväll kan man här visst få lyssna till Aino Ackté-Jalander, Finlands ryktbaraste sångfågel, och njuta av hennes fascinerande sång. Men nu har man ej tid därtill, ty framåt går den brusande färden. Apotekaren i Kiuruvesi, vars villa ses där

invid viken av Koukunvirta, torde tillsvidare vara hennes enda ständiga åhörare. Med en suck lämnar man bakom sig deras lilla fagra samhälle och

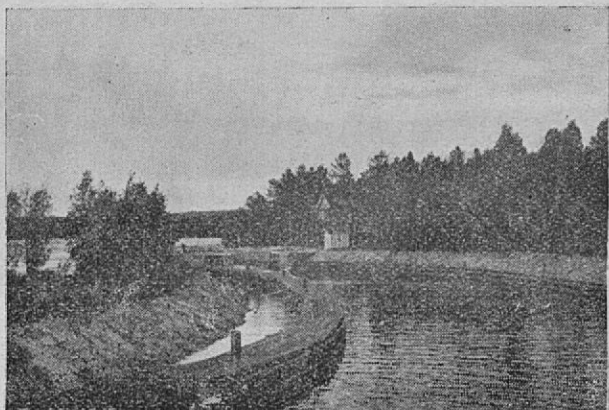
Laxmetare i Pilppa ström.

den plats, där den hängångne Ahos många lax-spånor blivit till.

Medan solen allt mer och mer dalar, passerar man den härliga kanalen vid Pilppa. Nu passerar båten så smala vatten, att man med ett hurtigt språng

vid vilket ställe som helst lätt kunde hoppa i land. Någonstädes här möter man systerbåten, och den får sin sedvanliga hälsning på sjömansvis.

I kanalerna vid Vihavuoine och Kerma är man i tillfälle att stifta bekantskap med stockjunkare och

Pilppa kanal.

ortens allmoge, som samlas vid båtbyggen. Medan solen nu dalar, låter. bruset från närbelägna forsar som en djup suck av naturen efter dagens hetta och kvalm.

Men turisten suckar ännu ej, icke heller känner han någon matthet, ej ens vid Heinävesi kyrka, den hamn, där båten skall övernatta. Med sina medpas-

sagerare stiger han helt visst i land och bestiger kyrkbacken, ortens högsta ställe. För sitt besvär blir han rikligt belönad, ty utsikten över Kermajärvi är egenartad och vid. Gärna förnöter han på kyrkotrappan en mild midnattsstund. Minnena söka här

Finsk badstuga.

upp livets ljuvaste stunder, ock till dem lägger han även denna stund.

När han återvänder till båtstranden, står en varm bastu med splitternya, doftande kvastar till tjänst. Efter ett bad, som skär och river i skinnet, dyker man ned i strandens svala vatten. Vad mer kan en människa önska och begära!

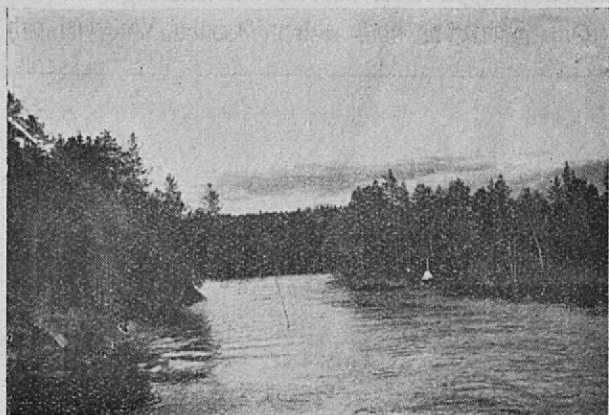
Knappt har man hunnit dyka ned i sin bädd, innan avgångssignalen givs. Nu är klockan 2. Efter en halvtimme eller så inlöper man i Karvio kanal. Nu smakar icke mer sömnen: upp och ut var man! Där brusar en stolt fors, och ovan den går färden motströms. Den uppgående solen förgyller Varisvesi och ängderna vid Palokki, medan de i hast passeras. Man hinner ej ens taga i närmare betraktande Juojärvis storartade kanalaneläggning, ännu mindre att hälsa på Otto Kotilainen, tonsättaren, vars sommarbostad står där i strandens björkdunge.

Men för nya väldiga vyer förtona de gamla. Den som en gång sett ängderna kring Leppäsaari i morgonsolens brand, han har skådat något oförgätligt: något älskligt, ljuvligt, jungfruligt.

I den uppgående solens ljus vidgas åter utsikterna. För turistens blickar utbreder sig Suvasvesi vida fjärd, vars södra strand knappt står att skönja. Stäven pekar nu mot Kuopio, men där framför, på andra sidan om fjärden, ses till en början den höga toppen av Kukkarinsaari, en alldeles egenartad här på orten. Ett gott sjömärke är det visst, men alldeles för smalt till skydd för vinden. Vid något friskare bris går det vid Kukkarin till och med en så hög sjö, att man kan få en försmak av havet. Nu stör dock

ej stormen färdens lugn, ty det är högsommar som bäst. Snart är Kukkari bakom oss.

Morgontidigt passeras de yppiga stränderna av Vehmersalmi, dess kyrka och prästgård, medan lantmän-

Farleden i en smal ström.

nen påbörja sitt dagsverk. Några följa med. Till och med i högsommarbrådskan drager något viktigt bestyr dem till staden vid Kallavesi.

„Kallaves’, „Kallaves’, suarines’ ja salamines!“

Det är mödan värt att sitta på däckets, medan båten klyver Kallavesis kristallklara böljor. Där reser sig redan Puijo högt över sin omnejd. Man kan redan urskilja vid dess fot stadens blå rök, dunkel

och immig till en början, men allt tydligare för var stund som går. Redan kan man skönja vita hus, fabrikernas skorstenar och stadens kyrkotorn.

Man anländer till Kuopio. En härlig färd är ändad, men dess upplevelser hänföra turisten länge än.

Om målet för hans resa är Joensuu eller kanske

Kerma kanal.

Koli, fortsätter han färden bäst med ångbåten „Tapio“ i Kuopio hamn, tillhörig samma bolag som „Heinävesi I och II.“ Båten är helt ny, rymlig och snygg, även den. Längs med samma farled Kalla- och Suvasvesi för „Tapio“ honom till Juojärvi vackra kanal och sedan vidare till Pöytälahti. Från Pöytälahti kan färden fortsättas antingen med automobil eller ångbåt

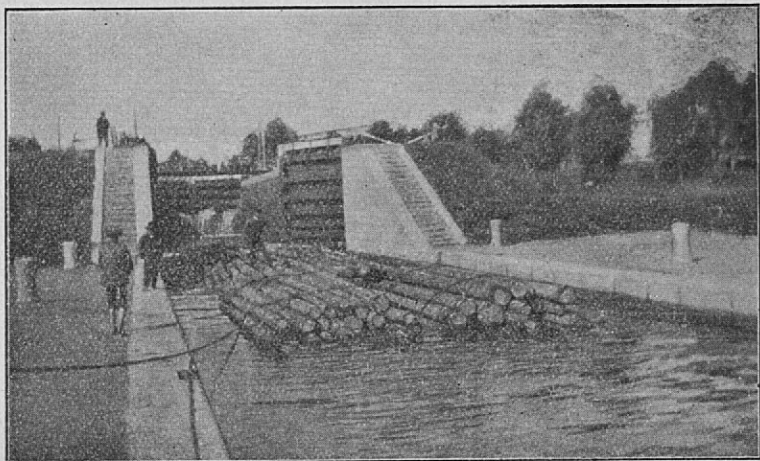
till Joensuu. Med båt kommer man fram följande morgon redan. Snabbare kan man för närvarande ej färdas på denna route. Och i motsatt riktning går färden lika bekvämt.

I ett för allt: Skön är ju naturen om sommaren överallt i vårt land. Helsa, livslust och mod inandast ju turisten överallt. Men på farleden Heinävesi möter man naturen ursprungligast, variabelst, mildast och fagrast. En turistfärd där blir till en oförgätlig upplevelse.

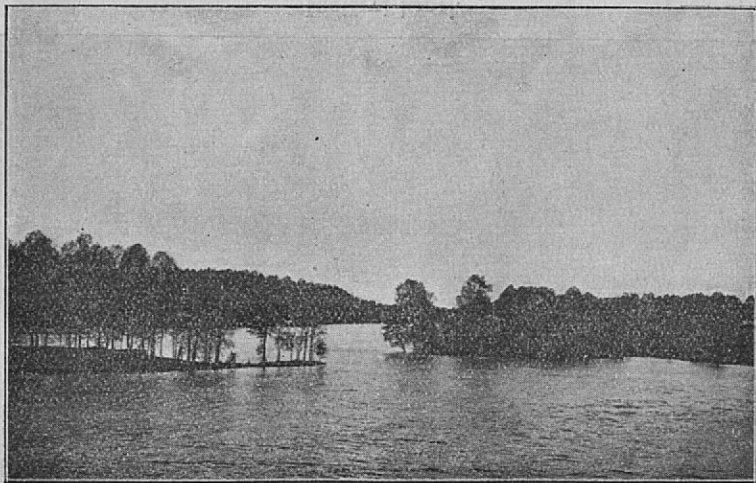

Palokki fors.

Juojärvi kanal.

Typisk landskap.